

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

„És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.”

Ezt a kérést egy „és” kapcsolja össze az előbbivel. Már ez is kifejezésre juttatja azt, hogy amennyire a test számára nélkülözhetetlen a mindennapi kenyér, úgy a lélek sem élhet meg bűnbocsánat nélkül.

A lélek élete valóban csak a bűnbocsánatnál kezdődik. A lelki élet ugyanis az Istennel való kapcsolatból származik. A „szent” Istennel pedig csak akkor kerülhetünk összeköttetésbe, ha ledólt a válaszfal, melyet bűneinkkel emeltünk közéje és magunk közé. Mi távolítja el a válaszfalat? Ha hiszünk az Úr Jézus Krisztus megváltói halálában és azt személyesen, a magunk számára elfogadjuk.

S ha már megtörtént is életünkben a nagy fordulat, amikor bűneinket megláttuk, megbántuk és Megváltónk keresztfjénél letettük, — az Úr Jézus vérére azután is állandóan szükségünk van. Részben azért, mert a Szentlélek munkája folytán mindig mélyebb betekintést nyerünk szívünkbe és sok eddig fel nem ismert bűn kerül ki innen a világosságra, — részben mert a mindennapi élet kísértései közben sokszor nem tudunk megállni úgy, hogy gondolatban, szóban vagy még cselekedetben is ne vétkeznénk.

Milyen jó, hogy az Úr Jézus azt mondja: „Aki Énhozzám jön, azt semmiképen ki nem vetem.” (Ján. 6, 36.) Milyen jó, hogy Ő „bővölködik a megbocsátásban”. (És. 55, 7.)

Kérésünk azonban egy igen komoly feltételt foglal magában. Nekünk is meg kell bocsátanunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek. Ezt az ember könnyebb dolognak tartja, mint amilyen. Elintézi így: megbocsátottam, csak elfelejteni nem tudom. És hordozza a szívében a neheztelést, a keserőséget, a haragot felebarátja ellen. Az igazi megbocsátás együtt jár az elfelejtéssel. Isten a Szentírás szavai szerint „háta mögé vetette” minden bűnömet (És. 38, 17.) vagy amint Mik. 7, 19-ben olvashatjuk: „a tenger mélységébe” vetette azokat. Tőlünk is elvárja tehát, hogy elfelejtsük azt, amit felebarátaink ellenünk vétkeztek. Mintha a hátunk megett vagy a tenger mélységében lennének bűneik. Ha így teszünk, miénk a boldog felszabadulás, a szív békessége, mely a teljes bűnbocsánattal együtt jár. *T. E. d. ft.*

A keresztyén ember lélekmentő szolgálata közönyös lelkeknél.

A Fébé-egyesület nyári konferenciáján a tagok részére tartott előadás. Folyt. és vége.

Az utódok mindig hordják az elődök bélyegét. Minden emberben ott van az Éden emléke. Hozza magával születésekor az idvesség iránti érzékenységet. Sokakban olyan erőteljes hiányérzet ez, különösen azoknál, akiket tudatos komolysággal neveltek, hogy csak az üdvbizonyosságra való eljutás elégíti ki. De ez sajnos a ritkább esetek közé tartozik. Gyakoribb az, hogy az ösztönszerűen kereső lelket épen ellenkező irányban vezetik, amikor aztán a kívánt kielégülés helyett az undorodáshoz jut el. Amilyen mohón szívja be a fuldokló a hozzá áramló friss levegőt, olyan készségesen fogadja a világban csaldott lélek az üdvösség örömeit. De leggyakoribb mégis az úgynevezett „jó nevelés” eredménye. Az ez, amikor ez: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré és Istennek is, ami az Istené” elméletből hamis bölcselkedéssel kiindulva a császárnak, a világ fejedelmének minden kívánságát betöltjük s tőle minden hiábavaló gyönyörűséget elfogadunk, s azzal úgy be is telünk, hogy amikor Isten kínálja fel nekünk legdrágább kincseit s kívánja cserébe csupán azt, hogy szeressük Őt, bár nem tagadjuk, hogy ez nagyon kedves csere s illemtudásból ki is nvújtjuk érte a kezünket, meg is köszönjük szépen, de annyira el vagyunk telve a világgal, hogy nem tudjuk Isten ajándékát elfogadni s annyira le vagyunk kötelezve a Sátánnak, hogy nem marad Isten számára más, csak a szóval való köszönet, az is csak olykor-olykor. Ez az állapot a közö-

nyösség. Lélekmentési szolgálat szempontjából nagyon kemény az ilyen lelki talaj, mert a közönyös a kielégültség teszi azzá, meg még azért is, mert a közönyösség nem arról holnapra keletkező baj, amit még csírájában meg lehetne akadályozni, hanem egy észrevétlenül eredetű és titkosan fejlődő kór.

A közönyösségnél nem számíthatunk a mentési munkában velünk együtt működésre. Sőt ellenkezőleg. A közönyös akaratlanul is elzárja magát minden mentő szándék elől azzal, hogy gondoskodik megszkott szükségleteinek, kedvenc vágyainak a kielégítéséről. Első feladatunknak ne azt lássuk a természetes következetesség alapján, hogy elítéljük ezt a magatartást s minden átmenet nélkül egyenesen a régi berendezkedés feladását és új életmódot követeljük. Teljesen elég, ha boldogmegelégedtségünk ragyogó fénysugaraival hívjuk fel a közönyös figyelmét arra, hogy mi jobbat találtunk, mint amit ő annak tart. A keresztyén élet folytonos hatása felkelti és magára vonja a figyelmet. A közönyös maga hasonlítja össze a két állapotot. Előbb talán sajnálkozik az Isten gyermekének a világgal szemben való igénytelenségén, vagy bosszankodik rajta, de ha a megelégedettség sugárzó fénye sohasem vibrál előtte, eljön az az idő is, amikor titokban irigyelni kezdi azt. S ez azt jelenti, hogy már olvadni kezd a jég.

De hogyan lehetséges a hideg közönyösséggel szemben állandó megelégedettséget sugározni ki? Másként semmi esetre sem, csak ha van bennünk igazi, felülről való szeretet. „Legyetek tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” Más lelki tulajdonságra nézve nem állítja fel Urunk ezt a mértéket, csak a szeretetben való

tökéletességet kívánja. Amit pedig Ő kíván, az lehetséges. A közönyös lelkeket személy szerint állandóan hordoznunk kell imádságunkban az Úr előtt sokkal inkább, mint bárkit, mert míg másoknál az az Ige bizonyágtételének a hatására is számíthatunk, addig ezeknél csupán azokra az Igékre, amiket nem mi mondunk el nekik, közvetítve Urunkat, hanem Ő maga közvetlenül, úgy, hogy odafordítja a közönyös szívét az őt imádkozva hordozó szeretet felé. Akiért kitaratóan tudunk imádkozni, azt tudjuk igazán szeretni, akit pedig igazán szeretünk, azt mindvégig szeretjük, mint Urunk tanítványait. A szeretetben aztán benne van a béketűrés, szívesség, jóság, hűség és szelidség is, amik együtt mint megannyi elszakíthatatlan erős szál észrevétlenül odaerősítik a közönyöst a mentőhöz. Amikor pedig már a vonzalom felébredt, nem beszélhetünk többé közönyösségről. A tetszhalott első lélegzetvétele azt jelenti, hogy vége a tetszhalálnak. Az éledezés már az élet bizonyágtétele önmagáról. Természetesen nem hagyjuk magára ebben az állapotában sem, hanem kitarunk mellette mindaddig, míg teljesen eszméltre jut és magához jön, de a tulajdonképeni életrekeltő munkánk ekkorra már be van fejezve. A közönyösségből feleszmélt lélek mellett is van feladatunk. Itt kezdődik az Ige világosságába hozás, a figyelemnek az emberi mentő szeretetről az isteni mentő szeretetre való átterelése. Jairus leányának feltámasztása után megparancsolá az Úr, hogy adjanak neki enni. A felébredt lélekben az életműködést az Ige eledelével kell erősíteni.

A közönyös embernek sohase prédikáljunk. „A jóllakott ember még a lépesmézet is megtapossa”

a Példabeszédek könyve szerint. Sohase erőltessük a közönyös embernél az Igét. Ha imádkozó szeretettel kitaróan hordozzuk, bízzuk rá teljesen, hogy tetszik-e vagy nem az alkalmat felhasználni. Arra általában nagy súlyt fektessünk, hogy ne legyen semmi meszterkéltség a mentési kísérletünkben.

A mentő szolgálatnak tehát abban kell állania, hogy a kitaró, buzgó imádság könyörögje ki, a türelmesen, hűségesen hordozó szeretet hozza ki a közönyöst az igaz, jó iránti érzékellenség állapotából. A veszélyben levőnek és a mentőnek előbb egymással kell összefogóznok. Ha megszűnt a veszély, a megmentett nem marad mindvégig a mentő karjai között, hanem a rendelkezésére álló életelemekekre támaszkodva folytatja tovább megmentett életét. Hadd ragadja csak meg a közönyös először a belőlünk kiáradó szeretet mentőkötélét! Bizonyos, hogy ennél a ránkéntámaszkodásnál fogva odavihetjük igazi életeleméhez, a Megváltó szeretetéhez.

Boross Mihály.

Ez a nap?

A következő megható történetet olvastam egyszer valahol: Egy fiatalembert, aki születésétől fogva vak volt, egy ügyes orvos szerencsésen megoperált. Szemgolyói ugyanis egészségesek voltak, de szemhéjai nagyon erősen összenőtték és annyira megvastagodtak, hogy a fiatalember operáció előtt még ragyogó napsütésben sem látott egyebet valami halavány fénynél. Miután az operáció végbe ment, az orvos rendeletére a szemeket erősen be kellett kötözni, hogy fény ne érhesse őket. Az operált beteget egy teljesen besötétített szobában helyezték el. Sze-

meit fokozatosan kellett hozzászoktatni a világossághoz.

Ápolónője azzal vigasztalta, hogy nemsokára majd „meg fogja látni a napot.” Beszélt néki ez égitest leirhatatlan fényéről és páratlan világító erejéről. A fiatalember nagy várakozással tekintett az elé a pillanat elé, amikor majd megláthatja a napot és megpróbált magának képet alkotni a színek szépségéről és a fény ragyogásáról.

Néhány hét múlva, mikor a sebek begyógyultak, levették róla a vastag kötést. Homályos szobában volt, csak egy éjjeli mécses halvány fénye világított az asztalon. Fénytszomjazó szemei elragadtatva nézték a pislogó mécseske fényét. „Ez a nap?” — kérdezte. — „Nem”, mosolygott ápolónője, „ez csak egy ici-pici mécses, amelyet nem is lehet összehasonlítani a nappal.”

Néhány nappal később megengedte az orvos, hogy egy villanykörtét kapcsoljanak be a szobában. „Ez a nap?” kérdezte újra a beteg és gyönyörködve nézte azoknak a tárgyaknak a színeit, amelyekre ráesett a fény. „Nem”, felelte az ápolónő, „a nap kint az égről ragyog le reánk.”

Egyik következő éjszakán, mikor kint nagyon sötét volt, egy csillag ragyogott be az ablakon. „Vajjon ez a nap, amely az égről becsillag hozzám?” — „Dehogy”, — felelte az ápolónő, — „ez csak egy a sok milliónyi csillag közül, amelyek derült éjszakán ott ragyognak az égen.”

Ezek után feljött odakint a hold és ezüst fénye rávetődött a fiatalember takarójára. „Ez már bizonyosan a nap, ugy-e?” kérdezte ujjongva a beteg. Ápolónője újra csak elmosolyodott: „Ez sem az” — mondotta — „annak a fénye ezerszer erősebb a hold fényénél.”

Egyszer csak elkövetkezett az a nap is, amikor végre behatolhatott a szobába a teljes napfény. Midőn az ifjú meglátta ezt a gyönyörű fényt, — nem kérdezte többé: Ez-e a nap? Szó nélkül, mélyen meghatva nézték most már megerősödött szemei ezt a fényözönt. Tudta, hogy ezt már nem múlhatja felül semmi.

Miként ez a nap után vágyakozó, úgy járunk mi emberek mindannyian, kik az igazság fényét keressük. A lelki világosság minden egyes sugaránál önkéntelenül azt kérdezzük: Vajjon, ez a teljes megismerés napja? — És nyugtalanul addig keressük az igazságot, míg teljes fényében nem állunk. Ekkor már elnémul a kérdés, a szív megnyugszik, mert tudja, hogy látta azt a Napot, mely megvilágosította az egész világot.

Aki szívében ott áll élő megváltója előtt, aki Golgothán érted, érttem és mindenekért vérét ontotta, az már nem kérdez és nem kételkedik. Az kétségbevonhatatlanul tudja, hogy az igazság Napját találta meg. „Nincsen senkiben másban üdvösség, nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.”

Gyermekkori emlék.

K. bíró úr azt álmodta egy vasárnap reggelén, hogy édes anyja, aki nagyon fiatalon halt meg, ott ül az ágya szélén, egymásba kulcsolja kezeit, miként azt esténként tenni szokta és imádkozik vele: „Megváltóm, tisztíts meg engem, hogy Hozzád juthassak.” Oly érthetően mondta el e szavakat édes anyja után, hogy saját hangjára felébredt. Meglepődve látta, hogy kezeit tényleg összekulcsolta. Már régen, nagyon ré-

gen nem nyugodtak ezek így egymásban. Rögtön felugrott, felöltözöködött és elment sétálni. Mialatt kint járt e csendes reggelen, mindig maga előtt látta édesanyja képét és mikor a közeli templomban harangozni kezdtek, valami szent áhitat érzése kelt fel benne. — „Jó reggelt, kedves kollega!” köszöntötte őt egy nyájas hang s hátrafordulva megpillantotta S. táblabíró, akinek az osztályán dolgozott. „Ilyen korán már fent! És útban a templom felé?” folytatta az öreg úr, „ennek nagyon örülök; mindig jó jogásznak tartottam, de jó keresztyénnek még nem ismertem.”

K., nehogy képmutató legyen, ellent akart mondani, de az öreg úr belékarolt és tovább beszélt: „Megengedi ugy-e, hogy egy kicsit a karjára támaszkodjam? Mikor felkeltem, nagyon szédültem és leányom, aki máskor elkísér a templomba, most nincs otthon. Elutazott. Hálából elviszem az én helyemre; ha H. lelkész beszél, már ilyenkor telve van a templom.” Most már lehetetlen lett volna eltávoznia K.-nak, de valóságos áldozati báránynak érezte magát, mikor most akarata ellenére a templomba vezették, ahol már évek óta nem volt. Valami áhitatot mégis érzett, mikor a szép, karcos oszlopos épületbe lépett, mikor feléje hangzott az orgona és az ének. Mikor a táblabíró lehajtotta fejét, hogy imádkozzék, önkéntelenül megint eszébe jutottak a szavak: „Meváltóm, tisztíts meg engem, hogy Hozzád juthassak.”

Éneklés alatt körülnézett. Vele szemben az az úr, az a tudós tanár volt, akinek előadását épen tegnap hallgatta végig. Valamivel távolabb pedig a miniszteri tanácsos ült, aki rendkívül szellemes társalgó hírében állott. Ime, ezek az emberek templomba járnak. —

A beszéd lekötötte K. figyelmét; mély benyomást tett reá. Mikor kimentek, a táblabíró így szólt hozzá: „Viszontlátásra minél előbb! Látogasson meg egyszer, kedves barátom!” Midőn K. visszaért a szobájába, megállt édes anyja képe előtt és sokáig, elgondolkozva nézte. Ekkor eszébe jutott, hogy az íróasztalában több apró emléke van tőle. Megkereste azokat. Egy fűrt anyja szőke hajából és egy az ő barna hajából, kék selyemszállal összekötve. Ez került elő. Majd egy fénykép, melyen anyja karján tartotta őt. Végül egy Újtestamentom, melyen meglátszott, hogy naponként használták. Kinyitotta, az első oldalon ezeket olvasta: „Emlékül kedves János fiamnak. Bár az Úr tanítványa lenne, miként az volt, akinek a nevét viseli, hogy találkozhassunk majd egykor Isten trónusánál.” Meghatottan nézte K. édes anyja kezevonásait, majd fellapozta a mai textust és újra végiggondolta a prédikációt. Midőn lezárta az íróasztalt, a könyvet kint hagyta és azok közé fektette, melyeket naponként használt; oly sok jelzést látott benne, melyeket mind anyja keze csinált, ezeket meg akarta nézni. — Ettől a naptól kezdve, más emberré lett. Vágya azóta ez: „Meváltóm, tisztíts meg engem, hogy Hozzád juthassak!” Most már azok közé tartozik, akik hisznek az Úr Jézus Krisztusban és munkálkodnak Érette az emberek között.

*

Fogd két kezem kezvedbe
S vezess, Uram
A síríg s majd a mennybe
Minduntalan;
Egy lépést nem tehetnék
Te nélkülöd,
De hol te jársz szeretnék
Menni Veled!

KÜLMISSZIÓ

Ilyenek a te datolyáid is?

Ramadan tudvalevőleg a nagy böjtölés hónapja a mohammedán világban. Dr. Kallenbach, az Asszuáni misszió orvosa felhasználta az alkalmat, hogy a klinikai áhitaton a böjt kérdéséről beszéljen. „Mit akartok? Allahnak ajándékot vinni? Allaht megörvendeztetni? Halljátok csak ezt a történetet! Volt egy sejk, Abdallah. Az emberek így nevezték: Abdallah, a jó. Naponta ötször imádkozott és végig böjtölt minden Ramadan-t. Egyszer álmában egy embert lát, amint hátán egy nehéz zsákkal megy-megy a sivatag homokján át, egy távoli hegy felé. A hegyen egy nagy vár volt. Amint megy-megdegél, egy férfi szólítja meg: „Légy üdvöz, óh sejk, akit Abdallah, a jónak neveznek!” „Mi az, te ismersz engem?” „Ki ne ismerné Abdallah-t, a jót! De mondd csak, mit viszel nehéz zsákosban?” A sejk így felelt: „Azt, amit ama vár számára gyűjtöttem: datolyát, fűgét, pénzt és ruhát, tömjént s mi egymást!” „Jól teszed sejk! Meglátod, mily örömmel fogadnak majd ott” — szólt az illető s azután mosolyogva tovább ment. Az út nehéz volt, végre kemény munka árán egész közelébe hatolt a várkastélynak. Csodaszép kertet látott a vár körül, tele szép fákkal s hozzá minden fa tele gyönyörű gyümölcsökkel. Sokkal szebbek voltak, mint az övéi. Az utak aranyból voltak kövezve s a tömjén lépten-nyomon ott hevert a felhínt úton. Látta az ottani datolyákat s megtelt szorogással, mikor a sajátjára gondolt. „Ebbe a dúsgazdag várkastélyba hozod te a zsákosod? Mily botor gondolat! Hitvány semmiség az, ami nálad van!” — tört ki hangosan. „Bolond voltál, mikor azt hitted,

hogy ajándékot hozhatsz a vár urának. Aki ennyire gazdag. Hiába volt minden munkád!” Ekkor nevetést hallott a háta mögött. Azt az embert látta, akivel az imént találkozott. „Igazad van,” — kiáltott fel ez, — „s most már nem lehetsz másé, csak az enyém!” Az ördög volt. „Nem akarok a tied lenni!” — kiáltott vissza a sejk, nagy kétségbeeséssel. Erre felébredt. Nemcsak testileg, — lelkileg is. Egyszerre meglátta a maga nyomorát és lelki szegénységét. „h én szerencsétlen, hogy is képzelhettem, hogy én vihetnék ajándékot a gazdag Istennek.” — Lássátok — tette hozzá az orvos, — így jár mindenki, aki Istennek ajándékot akar vinni. Vagy azt gondoljátok, hogy a böjtöléssel többre viszitek?”

„Nem, — felelte egyértelműleg — többre a böjtöléssel sem visszük!”

„Nos, akkor beszélék nektek az útról — folytatta dr. Kallenbach — mely nemcsak Abdallah sejket, de mindazokat, akik odavágyódnak, a várba juttatja. Ilyen út csak egy van. Jézus nyitotta meg azt. Lássátok, mi nem vihetünk a gazdag Istennek ajándékot. Isten maga sem várja ezt tőlünk, mert mi bűnösök vagyunk. Mert Isten igazságos, a bűn követeli a maga büntetését. Ezt a büntetést vette magára Jézus. Már most szabad az út. Jézus szól: „Kezeden foglak téged s beviszlek a felséges várba.” Igen, Ő a Megváltó, ak minket a mennybe elvezet. Elfogad ha bűneinket bevalljuk, s megbánjuk. Ha a szívünk sír, Jézus a gyógyír!

Az emberek kitartón figyeltek majd csendben ültek. Mindenik találva érezhette magát: „Ilyenek a te datolyáid is?”

„Azért ha a Fiú megszabadítéket, bizonynal szabadok lesztek.”

Ján. 8:1

Tudakozzátok az írásokat!

Szept. 1. Luk. 17: 11—19. Gal. 5: 16—24. Ján. 5: 1—14. I. Tim. 1: 12—17. Mennyire meglátszik, hogy ki az, aki csak testi gyógyulást, vagy más földi jót keres az Úrnál, s ki az, aki lelki javakért fordul hozzá. Az előbbi még az elvetti testi jóért sem tud halát adni, egészen természetesen találja azt, mint ami őt megilleti. Az utóbbinak a lelke megteleik hálaadással, megismeri az Úrban nemcsak a testnek, hanem a léleknek nagy Orvosát is, akihez most már hozzákapcsolja a maga életét. A földi áldások csak akkor érik el céljukat a mi életünkben is, ha lelki javak keresésére és megtalálására indítanak, ha magához az Úr Jézushoz vonnak bennünket.

Szept. 2. Zsolt. 118: 13—29. Kol. 1: 24—29. Isten üdvtervében eleitől fogva benne volt az egész emberiség megváltása, de ez a dicső terv csak akkor lehetett nyilvánvalóvá, mikor betelt az idők teljessége s lejtött a földre az Úr Jézus Krisztus, hogy elvégezze a váltságmunkát. Azóta azonban ez a titok mindenki előtt föl van fedve. Pál nem tartotta meg azt a maga számára, hanem sietett elhárítani mindenfelé, mindenkinek. Nincs kizárva a megváltásból egyetlen ember sem, pogány époly kevéssé, mint zsidó. Nem vagy kizárva te sem, aki ezt olvasod, belé vagy te is foglalva Isten megmentő szeretetének nagy tervébe, amelyet az Úr Jézus teljesített be ott a Golgotán. Elfogadtad-e már az ott felajánlott kegyelmet, halát tudsz-e már adni azért, hogy meg vagy váltva?

Szept. 3. Csel. 15: 1—12. Kol. 2: 1—15. Mennyire óvja az apostol Isten gyermekeit attól, hogy olyan tanítókra hallgassanak, akik Krisztus nagyságát és dicsőségét valamiképen meg akarják kisebbíteni, vagy csorbítani. Krisztus nemcsak nagy próféta; Ő benne az istenségnek egész teljessége lakozik. Azt a munkát, amelyet Ő végzett, a váltság munkáját, ember nem vihette volna véghez. Ahhoz az Ő tisztasága és szentsége, az Ő isteni hatalma és ereje, az Ő isteni szeretete és irgalmassága volt szükséges. Csak az Ő ártatlan veréne a kiontatásá szereshetett számunkra bűnbocsánatot, csak Ő győzhette le teljesen az ellenséget, s csak Ő adhat nekünk is diadalt a bűn felett. Ilyen nagynek látod-e már Krisztust?

Szept. 4. Csel. 15: 13—21. Kol. 2: 16—23. Mennyire különbözik a Krisztus igazi ismerete és tisztelete azoktól a szörszálhasogató tanításoktól, amelyekkel sokan éppen a Krisztus keresztjét akarják kiküszöbölni a magok életéből és a másokéiból! Ha Krisztust már igazán nagynek látod, ha Őt látod üdvösséged egyetlen

fundamentomának, akkor már nem fognak nyugtalanítani aprólékos kérdések, hogy ezt vagy amazt szabad-e, vagy nem szabad-e tenni? s mások életét sem ezekből a szempontokból fogod bírálgatni és ítélgetni, hanem Krisztus keresztjét fogod magasra emelni és dicsőíteni, nemcsak szavaiddal, hanem életeddel is.

Szept. 5. Csel. 15: 29—31. Kol. 3: 1—16. A keresztény embernek igazi élete az, amit lélekben él Istenben, hit által egyesülve Krisztussal. Ez a belső lelki élet azonban áthatja külső, földi életét is és megnyilatkozik annak minden mozzanatában. A Krisztusban elrejtett lelki életet élő ember földi életében sem maradhat a régi. Le kell nyelnie a régi émbert, minden bűnével együtt, s felöltözni az új embert, melyet olyan vonzó színekkel fest le itt előttünk Pál apostol. Magadra ismeresz-e ebben a képben?

Szept. 6. Csel. 15: 32—41. Kol. 3: 12—25. Az új ember képeinek vonásai nemcsak általánosságban vannak itt megrajzolva, hanem föl van tüntetve, hogy milyen módon kell azoknak megnyilatkozniaik aszerint, hogy valaki a földi életben milyen helyre van állítva. Más a szülő feladata és más a gyermeké, más az úré és más a szolgálé, de kiki a maga helyén és a maga feladatai közt visszatükrözteti az Úrnak képét, ha igazán levetkőzte az ő-embert és felöltözte az újat. Az új ember öltözte pedig el van készítve számunkra, hit által bármikor felöltözhethetjük; miért maradnánk régi rongyainkban?

Szept. 7. Csel. 16: 1—15. I. Kir. 17: 8—16. Illés testi szüksége, amelyet kenyérrel és vízzel kellett az Úrnak csodálatosképen megelégtetnie, bizonyára nem volt nagyobb, mint az özvegyasszony lelki szüksége, amelyet az Úr ugyanakkor azzal a csodával elégtett ki, amelyet Illés javára és az özvegyasszony javára végzett. Illés éhsége és szomjúsága kielégítetést nyer, de ugyanakkor az özvegynek is meg kell látnia és tapasztalnia, hogy milyen nagy az Úr ereje, hogy neki sem kell éhen halnia, hanem élhet nemcsak teste, hanem lelke is, hitben, bizalomban, biztonsággan. Az Úr mikor testi segítséget nyújt, egyúttal lelkit is akar nyújtani, s csak annak lesz áldására a testi jó, aki a lelkit is elfogadja.

Szept. 8. Máté 6: 24—34. Gal. 5: 26—6: 10. Ján. 11: 1—11. II. Thess. 2: 6—13. „Egymás terhé hordozzátok” ez a szeretet törvénye, amely mindnyájunkat arra kötelez, hogy segítségére legyünk egymásnak, s imádsággal, jó tanáccsal, jó példával tegyük könnyebbé egymásnak az útját. „Kiki a maga terhé hordozza”, ez a felelősségnek a törvénye, amelynél fogva nem igekezünk másra hárítani azt, amit az Úr

reánk bízott, vagy reánk helyezett, hanem hűségesen, alázatosan és engedelmesen hordozzuk és teljesítjük azt. A keresztyén életnek ez a két különböző oldala kiegészíti egymást s teszi a keresztyén életet igazán azzá, aminek lennie kell, világosságot és életet árasztó, gyümölcsöt termő létté.

Szept. 9. Zsolt. 121. Kol. 4. Pál figyelme mindenre és mindenkire kiterjed. A munkát nem akarja egyedül végezni, munkatársakat szerez és nevel magának, s megbízásokat ad nekik. Ő általában is neveli az egyes gyülekezeteket és azoknak tagjait. Ahová ő maga el nem juthat, elküldi egy-egy megbízottját, aki elviszi az ő üzenetét is, de aki azt is közölheti velők, amit ő maga kapott közvetlenül az Úrtól. Mert az Úr nemcsak a nagy apostolokat használja föl országá munkájában, hanem az egyszerű szolgákat is. Legyen ez biztatás mindnyájunk számára.

Szept. 10. Csel. 16: 16—24. *I. Thess.* 1: 1—10. Hit, reménység, szeretet, ez a három drága kegyelmi ajándék mind meg volt a thessalónikabeli gyülekezetben. Hogyne adott volna hálát érettök Pál apostol! Hogyne lett volna eltelve a legnagyobb reménységgel erre a gyülekezetre nézve, hogy az továbbra is fejlődni és növekedni fog. Isten kegyelme mindent elkészített számunkra, a mi dolgunk csak az, hogy mindent, amit Ő nyújt nekünk, hittel elfogadjunk, szeretettel gyakoroljunk, azokra nézve pedig, amelyek a jövőben vannak számunkra elrejtve, megőrizzük az élő reménységet, hogy az Úr kegyelme által minden jól lesz, nemcsak itt, hanem a jövő életben is. Így növekedhetünk a kegyelemben, s várhatjuk örömmel a mi Urunk Jézusunk eljövételét.

Szept. 11. Csel. 16: 25—40. *I. Thess.* 2. Pál igazi mintaképe nemcsak az igehirdetőnek, hanem a lelki gondozónak is. Igehirdetésével nem keresi a maga dicsőségét, nem akar ünnepeket szónok lenni, nem akar az emberek hiúságának hizelegni, hanem azon van, hogy őket a Krisztus számára megnyerje. S nem elégszik meg az Ige hirdetésével. Szeretettel foglalkozik az egyes lelkekkel is, imádkozik, fáradozik, bajlódik érettök. Olyan közöttük, mint a jó édesanya vagy édesanya az ő gyermekei közt, vagy mint a hűséges dajka a reabízott kicsinyek közt, hiszen tudja, hogy mindnyájan mint gyámoltalan, tudatlan kis gyermekek kezdik a magok keresztyén életét és sok szeretetteljes gondozásra van szükségök, míg megerősödnek és férfiakká lesznek a Krisztusban. Oh, milyen megbecsülhetetlen ajándék az Úrtól egy-egy bölcs, szeretetteljes és hűséges atya vagy anya a Krisztusban!

Szept. 12. Csel. 17: 1—12. *I. Thess.* 3.

A keresztyén életben előbb-utóbb beállnak a szenvedések. A hitetlen világ mindig szorongatja Isten gyermekeit, s megnehezíti nekik a keskeny úton való előhaladást. De a külső szorongatgatás csak javára válhatik a hívő léleknek, ha belül nem enged a kísértésnek, s meg nem tántorodik a hitben és engedelmisségben. Milyen örömmel veszi tudomásul Pál apostol, hogy az ő kedves thessalónikabeli gyülekezete nem tántorodott meg a hitben, hanem erősen áll a szorongatgatások közt, s milyen buzgón könyörög érte, hogy ez továbbra is így maradjon, hogy gyarapodjanak a szeretetben és a szentségben. Oh bár ilyenek lennének a mai keresztyén gyülekezetek is! Ne imádkozunk-e ezért, mint Pál cselekedte?

Szept. 13. Csel. 17: 13—21. *I. Thess.* 4: 1—12. Tisztaság, szeretet, munkásság, három fontos ismertető jele az igazi keresztyénségnek. Az Isten nélkül való életet különösen jellemzik a tisztátalan, laza erkölcsök, az önző, másokkal nem törődő szív, és a henyé, kötelességérzet és felelősségérzet nélkül való továbbélés. Azért mutat reá az Isten igéjének világossága különösképen ezekre a bűnökre, amelyet aztán a keresztnél levetkőzve, magára öltheti a keresztyén szentséget, a szeretetet és a komoly és hűséges kötelességteljesítést. Milyen boldog élet ez ezentúl, s milyen áldást áraszt másokra is!

Szept. 14. Csel. 17: 22—34. *Jób* 5: 17—26. Isten gyógyító kezét csak úgy érezhetjük meg, ha előbb a seb sajgó fájdalmát megérezzük. A szabadítást úgy ismerhetjük meg, ha előbb megismerkedtünk a veszedelemmel. A vígasztalás édességét akkor ízlelhetjük meg, ha előbb megkóstoltuk a fájdalom és szenvedés keserűségét. Ne ijedjünk meg a bajtól, a szenvedéstől, a veszélytől, mindezek útak, amelyek Isten kegyelmének, szeretetének, hatalmának megismeréséhez vezethetnek. Természetesen minden attól függ, hogy Isten kezéből vesszük-e őket.

Szept. 15. Luk. 7: 11—17. *Ef.* 3: 13—21. *Máté* 11: 25—30. *Zsid.* 12: 18—24. Nem a törvény szigora az, amely reá nehezedik a hívő ember lelkére, hanem Isten kegyelmének áldást hozó drága felhője. Nem Isten haragjának lángoló tűzéhez kell neki közelnie, hanem a keresztfán függő Jézusban. Velünk megbékült Atya elé járulhat és elveheti kezéből a bűnbocsánatot és a megújulást. Egy nagy testvéri sereghez tartozhatik hozzá, amely részben már odafönn örvendez a szentfől-szembe látott Jézus színe előtt, részben még itt vándorol a földön, de abban a bizonyosságban, hogy odafönn örökre egyesülni fog Urával és Királyával s az üdvözültek előrement seregével. Dicső reménység, töltsd be mindnyájunk szívét!

Vargha Gyuláné